

aabent og omdisputabelt. Derfor har jeg ogsaa kunnet gaa ind paa at fremsætte dette Forslag, hvor dette Punkt er taget ud af de gamle Bestemmelser, og hvor der altsaa kun er Tale om at foretage en fælles Ligning over hele Byen til Kirkernes Vedligeholdelse og Drift, altsaa det man hidtil fra alle Sider har været enig om. Det er ikke uden en vis Betænkelighed, at jeg gaar ind paa det, for jeg forstaar jo meget vel, at vedtager man dette Lovforslag, er det for en uoverskuelig Fremtid slaaet fast, at man ikke kan faa Tilskud til ny Kirker ad Ligningens Vej her i Kjøbenhavn. Ganske vist tvivler jeg ikke om, at alligevel vil Kirkesagen blive fremmet, Kirker byggede og Præsterne komme til Stede. Men saa godt som det end er, at det private Initiativ følger med det officielle, saa betænkeligt kan det ogsaa være, naar det private Initiativ bliver det eneste. Det er klart, at naar man lader private Mænd bygge Kirker og ansætte og lønne Præsterne, faar denne private Institution en saadan Magt og Indflydelse, at det kunde tænkes, at det kunde blive til Skade for Samlivet mellem Kirke og Stat og ogsaa for Kristenlivets Sundhed her i vor Hovedstad. Jeg haaber nu ikke, det vil ske, og jeg er ganske sikker paa, at det ikke vil ske i min Tid, men at der er en Mulighed for, at det kunde ske, ville vist alle indrømme. Det bedste vilde ganske sikkert være, at det private Initiativ ikke kom frem i større Grad i denne Sag, end at man altid fra Statens og Kirkestyrelsens Side havde Haand i Hanke dermed. Derfor er det ikke uden visse Betænkeligheder, at vi overlade Bygningen af ny Kirker til det rent private Initiativ. Men som sagt, jeg tror, at det vil være rigtigst at gøre det i Øjeblikket, og jeg haaber, at naar man gaar ind paa at udelade det gamle Standpunkt, vil der ikke være nogen Vanskelighed ved at faa Loven gennemført i denne Samling.

Jeg havde troet, at vi kunde vente til næste Samling, men vi have i Løbet af Februar Maaned faaet den ene mere sørgelige Beretning end den anden fra kjøbenhavnske Kirker om den økonomiske Nødstilstand, hvori de befinde sig, efter at Ligningen er ophørt. Det er sikkert, at der maa foretages en Ligning i Løbet af Sommeren, enten en Fællesligning eller en Ligning paa de enkelte Menigheder, og jeg gaar ud fra, at man vil foretrække en Fællesligning, hvorved Kjøbenhavn betragtes som et stort fælles Kirkesogn, hvor de rige hjælpe de fattige.

At det er fornøftigst og bedst have alle været enige om, og det er kun dette, man her ønsker, at Tinget skal give sin Sanktion til. Jeg haaber derfor som sagt, at denne Sag vil kunne føres igennem endnu i denne Samling.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt eneste Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Gammelskatten, Land- og Ligningsskatten af Ager og Engs og Skovskylde Hartkorn, Ligningsskatten af Købstæderne samt Bygningsafgiften og om Indførelse af en Skat paa faste Ejendomme efter Ejendomsskyld.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget ved eneste Behandling findes i Tillæg C. Udvalgets Erklæring i Tillæg B.)

Uden for Udvalgets Erklæring var der ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: For at Sagen kan komme til Behandling, udkræves Tingets Samtykke, men hvis ingen begærer Afstemning, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold.) Det er givet.

Det vil ses af den af Udvalget afgivne Erklæring, at der kun foreligger een Indstilling angaaende samtlige 4 Skattelovforslag. Jeg sætter derfor samtlige 4 Lovforslag til Forhandling tillige med det i Indstillingen gjorte Ændringsforslag.

Ordføreren (Alberti): Jeg kan være meget enig med Landstingets ærede Ordfører i, at der nu vistnok ved Forhandlingerne i Tingenes Sale er sagt omtrent alt, hvad der indtil dette Tidspunkt kunde siges om de foreliggende Lovforslag. Jeg skal derfor, idet jeg fuldt ud fastholder de i Folketingets Betænkning indeholdte Talberegninger og disse Beregningers Konsekvenser, indskrænke mig til at omtale et Par enkelte Punkter. Det ene af disse Punkter foranlediges jeg til at omtale ved en Udtalelse fra den ærede Ordfører i Landstinget om, at man fra Folketingets Side hidtil gennem alle disse mangeaarige Forhandlinger ikke har villet vise Spor af Imødekommen. Denne Udtalelse maa bero paa en Hukommelsesfejl, thi Forholdet er